

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 4

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre Ortega.

La Sra. de Madre Ortega

Gràcies, senyor president, senyor president de la Generalitat, honorables expresidents d'aquesta cambra sobirana de la voluntat democràtica del poble de Catalunya, president Pujol, autoritats, és un satisfacció poder adreçar-me a aquesta cambra en un moment històric com el que celebrem en aquest dia tan important, una data històrica de la nostra democràcia com és el 20 de març de 1980, quan es van celebrar les segones eleccions legislatives per a la construcció del nou Parlament de Catalunya. Aquella era una data històrica. Les primeres, ho deuen recordar vostès, s'havien celebrat quaranta-vuit anys abans, el 20 de novembre de 1932. Històrica perquè era l'expressió de la nostra recuperació de la sobirania legítima i un pas més en la consecució de l'estat de dret, en uns moments complicats i esperançats alhora. Històrica perquè per primera vegada homes i dones votàvem plegats.

Ara fa vint-i-cinc anys, doncs, d'aquell 10 d'abril de 1980. Aleshores es constituïa el Parlament de Catalunya d'aquelles primeres eleccions legislatives i el president Tarradellas ens deia en aquella sessió solemne i emotiva: «Aquest Parlament és la millor resposta i la més positiva al pensament i la voluntat d'anar pel camí que ens ha de portar a fer del nostre país un poble de progrés, de tolerància i de benestar.» I continuava: «Era necessari que tots els ciutadans de Catalunya estiguéssim fermament convençuts que érem ciutadans d'un poble que havia lluitat sempre per la seva llibertat.»

Ara, vint-i-cinc anys després, estem davant d'un nou repte. Vostè, senyor president, senyor Benach, ens parlava fa uns instants, ens recordava que va parlar, durant la constitució d'aquest Parlament, l'any passat, de la utopia. Li vull recordar, senyor president, que la utopia no és més que una veritat prematura. Volem més llibertat, volem

més autogovern, un nou Estatut marcarà la nostra història per als propers vint-i-cinc anys, i aquesta legislatura serà la responsable d'oferir als ciutadans de Catalunya un nou marc de competències per a les noves realitats polítiques i socials que reclamen el reconeixement que avui no tenen, però sobretot un nou Estatut que fonamenti les noves bases per al futur compartit.

Parlem de Catalunya, d'Europa i d'Espanya, és clar, però parlem també d'educació i de sanitat, de seguretat en el treball, d'educació per a la pau, de ciutadania. Parlem també, senyors diputats i senyores diputades, parlem també d'identitats. Les identitats culturals, religioses, ètniques i ideològiques són positives, humanitzadores i funcionals. No es pot ser ciutadà del món si no s'és ciutadà d'alguna part d'aquest món. No es pot tenir identitat humana si no es té identitat de pertinença en alguna part d'aquesta «aldea global» que és el món.

Fa uns mesos, amb motiu de la celebració dels altres vint-i-cinc anys, dels ajuntaments democràtic, els seus representants ens deien, amb molt criteri, que volen més llibertat. «Volem i necessitem –cito– un Estatut que contempli la capacitat única del Parlament de Catalunya en l'organització competencial i funcional dels municipis. Els municipis, per continuar avançant, necessitem un nou Estatut que permeti el reconeixement de les singularitats administratives i territorials de cadascun. Necessitem –continuo citant el Manifest– fer polítiques de proximitat en moltes matèries que els ciutadans i les ciutadanes coneixen prou bé. Necessitem un nou Estatut, necessitem un instrument que doti de capacitat financera i econòmica Catalunya, de forma justa i solidària, que ens permeti avançar envers la llibertat individual i col·lectiva de totes les ciutadanes i de tots els ciutadans de Catalunya.» El meu Grup Parlamentari, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, fa seves les fites que els ajuntaments de Catalunya ens expressaven en el seu Manifest.

Benvolgut president de la Generalitat, sabem que el respecte per l'autonomia local forma part de les seves profundes conviccions, i sabem també que vostè sap que subsidiarietat no és igual a subalternitat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, volem més llibertat i més autogovern. Però per a què volem més llibertat i més autogovern? Per a créixer i progressar, mantenint la cohesió social i l'equilibri territorial. Volem més ambició nacional, sí, la que comença i es legitima en els barris i pobles i ciutats de Catalunya. Més ambició nacional, sí, ho repeteixo. Més ambició social, també. Més ambició social per a la Catalunya dels set milions, la que té per senyera el benestar dels ciutadans i la solidaritat.

Aquest és el moment històric, el que celebra i honora els vint-i-cinc anys viscuts i el que anuncia els vint-i-cinc anys que vindran. No podem abdicar de les nostres responsabilitats. La unitat va ser la clau de volta per aconseguir el que cridàvem pels carrers. Unitat que s'arrelava en el poble de Catalunya. Unitat compartida entre el poble i la política, perquè el poble la sentia seva. Unitat que va ser la força que ens relligava, que ens trenava amb els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Ara és l'hora de nou del compromís. Com diu el president Pasqual Maragall, conquerir el futur depèn, per sobre de tot, dels mitjans individuals i de les virtuts cíviques dels nostres ciutadans i ciutadanes, depèn de la nostra voluntat de compartir una ambició col·lectiva de progrés, de justícia social i d'equitat, que ens apropi a noves cotes de civilitat i aprofundiment democràtic, on tots assumim que el nostre primer deure de ciutadania és respectar els nostres propis drets i defensar els dels altres, com a patrimoni propi i valuós.

No s'hi valen excuses. Els nostres antecessors en les responsabilitats governamental o parlamentària ens miren, ens observen. L'exposició que avui s'inaugurarà n'és un excel·lent testimoni. La seva memòria, la nostra memòria col·lectiva continua avui amb aquesta generació, la nostra. La seva trajectòria sovint èpica, tràgica, oblidada, abnegada i sacrificada de tants i de tantes és el nostre estímul, el referent moral dels que creiem que no podem defraudar els nostres ciutadans. Tots fem constantment aportacions, en el sentit de crear o en el sentit de destruir. Aquesta és la nostra elecció, senyores i senyors diputats, i en som responsables.

«Volem l'Estatut!» Se'n recorden, d'aquell crit? Fa uns instants, l'il·lustre i honorable president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana parlava en la llengua catalana—

en aquesta, la nostra llengua— i també feia..., referent a l'occità, a l'aranès. *Yo quiero hacer un referente a mi lengua materna, al castellano, a la lengua de tantos y tantos andaluces y tantos y tantos otros catalanes que en aquellos instantes, en aquellos momentos históricos, en aquellos momentos de una emoción extraordinaria, de un sentimiento de una extraordinaria intensidad, gritábamos con un poderosísimo acento andaluz:* «Volem l'Estatut!» Ben bé no sabíem què volia dir això, però el cridàvem i el sentíem i era una felicitat extraordinària compartir-la i compartir aquell crit amb tants i tants d'altres catalans i catalanes, com gallecs, extremenys, gent diversa i plural com diversa i plural és aquesta..., la terra nostra, Catalunya.

«Volem l'Estatut!» era un crit coral, ciutadà, unitari, cohesionador. «Volen l'Estatut» pot ser l'expressió de menyspreu que rebrem dels nostres conciutadans si no som capaços de posar per damunt de les nostres legítimes aspiracions polítiques els interessos nacionals, com a manifestació cívica de les preocupacions quotidianes del que realment volen els ciutadans.

Torno al president Tarradellas. En el seu discurs del 10 d'abril de 1980 deia: «Catalunya ha demostrat una vegada més que per damunt de les naturals diferències que existeixen en la nostra vida ciutadana, és més conscient que mai de la seva responsabilitat i dels seus anhels. La nostra [#] —continuo la cita— ha estat el gest prodigiós que ha fet possible, per la seva generositat i per la seva noble ambició, de poder superar tot allò que no cal mai recordar: treballar incansablement en una tasca difícil, molt difícil.»

Avui més que mai, la vigència d'aquestes paraules i les del molt honorable president Pujol, quan en el seu darrer discurs de l'11 de setembre de l'any 2003 ens encoratjava a «sentir-se orgullosos del país i de la societat que hem fet entre tots i que ningú se senti exclòs d'aquest èxit», són de referència política —aquestes paraules també— de referència política permanent.

Rebi, molt honorable president Benach, en el meu nom i en el del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, les nostres sinceres felicitacions per aquest aniversari en representació de tots els grups polítics i de tots els parlamentaris i parlamentàries,

que presidits anteriorment pels molt honorables senyors Heribert Barrera, Miquel Coll, Joaquim Xicoy, Joan Reventós i Joan Rigol, han fet història en aquesta cambra. A tots ells, i als homes i dones d'aquest gran poble que és Catalunya, moltes gràcies.

(Aplaudiments.)